100-lecie Publicznych Służb Zatrudnienia

100-lecie Publicznych Służb Zatrudnienia

Początki kształtowania się polityki rynku pracy w Europie przypadły na czas, w którym Polska była pod zaborami, a system prawny funkcjonujący na jej obszarze, był uzależniony od systemu obowiązującego u danego zaborcy oraz poziomu jego rozwoju gospodarczego.

Podstawę publicznych służb zatrudnienia **w zaborze pruskim** stanowiły miejskie urzędy pracy, których głównym celem było dostarczanie określonej liczby pracowników do rozwijającego się bardzo dynamicznie przemysłu. W pozostałych dwóch zaborach nie funkcjonowały publiczne służby zatrudnienia. W **zaborze austriackim** pośrednictwo oparte było głównie na prywatnych przedsiębiorcach. Ich uzupełnieniem były społeczne biura pośrednictwa pracy, które miały jednak charakter lokalny. W **zaborze rosyjskim** także nie istniał zorganizowany system pośrednictwa pracy. W praktyce funkcjonowało, w bardzo niewielkim stopniu, prywatne pośrednictwo pracy.

Z chwilą odzyskania państwowości po 123 latach polskie władze stanęły przed ogromnym wyzwaniem radzenia sobie z powojennym bezrobociem. W celu łagodzenia jego społecznych skutków już w grudniu 1918 r. powołano **Komitety Niesienia Pomocy Bezrobotnym**, których celem była pomoc doraźna dla bezrobotnych poprzez zapewnienie podstawowych środków niezbędnych do przeżycia w postaci zapomóg pieniężnych i darowizn żywnościowych.

Rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 grudnia 1919 roku zniesiono część Komitetów Niesienia Pomocy Bezrobotnym powołując w ich miejsce 14 Powiatowych Komisji Pomocy dla Bezrobotnych utworzonych we wskazanych miastach powiatowych.

100-lecie Publicznych Służb Zatrudnienia

Początki kształtowania się polityki rynku pracy w Europie przypadły na czas, w którym Polska była pod zaborami, a system prawny funkcjonujący na jej obszarze, był uzależniony od systemu obowiązującego u danego zaborcy oraz poziomu jego rozwoju gospodarczego.

Podstawę publicznych służb zatrudnienia **w zaborze pruskim** stanowiły miejskie urzędy pracy, których głównym celem było dostarczanie określonej liczby pracowników do rozwijającego się bardzo dynamicznie przemysłu. W pozostałych dwóch zaborach nie funkcjonowały publiczne służby zatrudnienia. W **zaborze austriackim** pośrednictwo oparte było głównie na prywatnych przedsiębiorcach. Ich uzupełnieniem były społeczne biura pośrednictwa pracy, które miały jednak charakter lokalny. W **zaborze rosyjskim** także nie istniał zorganizowany system pośrednictwa pracy. W praktyce funkcjonowało, w bardzo niewielkim stopniu, prywatne pośrednictwo pracy.

Z chwilą odzyskania państwowości po 123 latach polskie władze stanęły przed ogromnym wyzwaniem radzenia sobie z powojennym bezrobociem. W celu łagodzenia jego społecznych skutków już w grudniu 1918 r. powołano **Komitety Niesienia Pomocy Bezrobotnym**, których celem była pomoc doraźna dla bezrobotnych poprzez zapewnienie podstawowych środków niezbędnych do przeżycia w postaci zapomóg pieniężnych i darowizn żywnościowych.

Rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 grudnia 1919 roku zniesiono część Komitetów Niesienia Pomocy Bezrobotnym powołując w ich miejsce 14 Powiatowych Komisji Pomocy dla Bezrobotnych utworzonych we wskazanych miastach powiatowych.

Państwo, biorąc na siebie dużą część odpowiedzialności za pomoc bezrobotnym, **na mocy dekretu Naczelnika Państwa Józefa Piłsudskiego z 27 stycznia 1919 roku powołało Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy jako podstawowe instytucje rynku pracy**

Z okazji 100. rocznicy powstania Publicznych Służb Zatrudnienia 23 stycznia 2019 r. **w jednej z sal stadionu PGE Narodowy w Warszawie, o**dbyła się uroczysta gala z udziałem minister Elżbiety Rafalskiej. Nagrodzono najbardziej wyróżniające się urzędy pracy.

W uroczystości oprócz minister Rafalskiej uczestniczyli także m.in. wiceministrowie rodziny Stanisław Szwed i Kazimierz Kuberski, szef Komitetu Stałego Rady Ministrów Jacek Sasin oraz osoby z publicznych służb zatrudnienia.

Minister Elżbieta Rafalska w przemówieniu zwróciła uwagę, że w 1992 r. na jednego pracownika powiatowego urzędu pracy przypadało 307 bezrobotnych. Pod koniec 2017 r. liczba ta zmalała do 56 osób. "Dane te pokazują przepaść, głęboką różnicę w jak innym miejscu dzisiaj jesteśmy" – podkreśliła.

W chwili obecnej w Polsce działa 340 powiatowych urzędów pracy i 16 wojewódzkich. Pracuje w nich w sumie ponad 22 tys. osób.

"Dziś służby zatrudnienia stoją przed nowymi wyzwaniami natury społecznej, gospodarczej, ekonomicznej i technologicznej. Społeczeństwo staje się coraz bardziej mobilne. Myślę, że ta większa mobilność Polaków jest bardzo istotną cechą rozwiązywania problemów zatrudnienia" – podkreśliła minister Rafalska.

Podczas gali minister Elżbieta Rafalska wspólnie z wiceministrem Stanisławem Szwedem wręczyli statuetki dla najbardziej wyróżniających się powiatowych urzędów pracy i odznaczenia Pri mus in Agendo.

Konferencji towarzyszyła także wystawa "100-lecie publicznych służb zatrudnienia" i ekspozycja oryginalnych archiwaliów z okresu międzywojennego.

Podczas konferencji prasowej poprzedzającej galę minister Rafalska zwracała uwagę, że sytuacja na rynku pracy jest

najlepsza po okresie transformacji. Przypomniała, że na koniec 2018 r. bezrobocie wyniosło 5,9 proc., a liczba bezrobotnych to mniej niż 1 mln. Mamy także największą liczbę pracujących – ponad 16,6 mln osób.